

[Kurt Hansen]

udsatte situation, og, som sagt, der findes ingen konkrete initiativer, der bare tilnærmevis dækker op for situationen, som den rent faktisk er. Det er og bliver løse og, jeg vil godt kalde dem utroværdige fremstillinger af tingene, der kommer frem, intet konkret. Problemerne for de unge arbejdsløse, som jo er et af de største problemer afledt af denne langvarige krise, består netop i, at mange af dem mister kontakten til deres arbejdsplads og deres klasse-mæssige tilhørsforhold, ja, mange af dem har endda ikke haft nogen arbejdsplads og ikke haft mulighed for at komme ind i et sådant socialt forhold, som er meget vigtigt. Dette fænomen er dels umenneskeligt, dels politisk meget farligt, netop fordi det betyder eksistens af en gruppe, som er politisk ustabil. Vi ved, at en sådan ustabil gruppe meget vel kan gå hen og udvikle sig i en meget sort, kulsort og reaktionær, retning. De unge er politisk set det største problem, netop fordi mange af dem ikke har fået etableret noget fast tilhørsforhold til arbejdspladserne. Uden sammenligning i øvrigt kan man nok konstatere, at de unge, der var virkelig trykkede, var den mest fanatiske del af Hitlerbevægelsen.

Det helt store problem er, at en løsning på ungdomsarbejdsløshedeproblemerne naturligvis kun kan ske i forbindelse med en generel nedgang i arbejdsløsheden. Det er ikke muligt at løse nogen af disse marginalgruppers problemer isoleret fra den generelle arbejdsløshed. Derfor har vi da også forsøgt at støtte de initiativer, der er kommet frem, konkret med kurser, med beskæftigelsesarbejder m. v., men det giver ikke noget, vi må tage helt anderledes grundlæggende fat på problemet, således som det bl. a. er skitseret i den plan, jeg nu har omtalt, og som vores ordfører også tidligere har nævnt.

Hvad angår kvindearbejdsløsheden, er der jo det helt fantastiske, at den bliver nævnt separat i statsministerens åbningstale, men hvis man så sætter sig til at gennemgå regeringens beskæftigelsesplan punkt for punkt, ser man, at maksimalt 15 pct. af de job, der kommer ud af denne beskæftigelsesplan, går til kvinder; det har vi selvfølgelig haft en gruppe til at sidde og arbejde med i vores parti. Jeg synes, at den tale om, at man skal gøre noget specielt for kvinderne, er en gang sniksnak, som ikke er troværdig på nogen som helst måde. Noget af det, regeringen

nok vil bygge sine kvindepolitiske initiativer på, er ligestillingsrådets idé, det kunne jeg i hvert fald forestille mig. Der kan jeg sige, at vi generelt er noget kritiske over for de initiativer, der i hvert fald indtil nu er kommet fra ligestillingsrådet, fordi de ikke kan anvise konkret, hvordan der kan skabes flere arbejdspladser. Det, det generelt går på, er, at nu skal kvinderne vise, at de er lige så gode som mændene, nu skal vi ind i nogle konkurrencesituationer inden for arbejderklassen, men det er ikke det, det drejer sig om. Vi er selvfølgelig helt enige i, at disse meget snævre opdelinger i kønsbestemte job på arbejdsmarkedet skal nedbrydes så meget, som det overhovedet er muligt, men man gør det ikke ved at forsøge at etablere en indbyrdes konkurrence i arbejderklassen med de mandlige arbejdere på den ene side og de kvindelige arbejdere på den anden side. Det går ikke; det er ikke den måde, det skal gøres på.

Det eneste konkrete forslag, jeg har læst ud fra ligestillingsrådets papirer, det går ud på, at der kan komme nogle flere kvinder i arbejde ved, at man sætter dem til at lappe noget af det linned, som ligger ude på de forskellige institutioner rundt omkring i landet. Det er det eneste konkrete bud, der ligger om, hvordan man skal få flere kvinder i arbejde. Jeg synes, det er noget sørgeligt at komme med et sådant bud.

Den sidste såkaldte marginalgruppe og de, der jo virkelig er hårdt ramt aktuelt, er de langtidsarbejdsløse. Der har VS gentagne gange sammen med andre partier og alene stillet krav om fjernelse af 26 ugers reglen, fordi vi ved, at omkring 3.600 står over for at falde for denne regel allerede i år, og vi ved, at det drejer sig om noget med 21.000 til næste år. De her 21.000 til næste år afhænger naturligvis af, om der kan skaffes politisk opbakning bag arbejdsministerens bebudede forslag om en videreførelse af dispensationen fra 3 til 4 år i 1978. Det er ikke givet på forhånd, at der kan skaffes en politisk opbakning bag denne dispensation; jeg har i hvert fald ikke hørt det. Hvis det er tilfældet, vil både jeg og mange langtidsarbejdsløse, tror jeg, være interesseret i at høre en udtalelse fra den nye arbejdsminister om disse ting.

Jeg har også på forskellige leder og kanter stillet spørgsmål om 26 ugers reglen og de langtidsarbejdsløse, dels som skriftlige